

«La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg! I min Fars hus er det mange rom. Var det ikke slik, hadde jeg sagt dere det. For jeg går for å gjøre i stand et sted for dere. Og når jeg er gått bort og har gjort i stand et sted for dere, vil jeg komme tilbake og ta dere til meg, så dere skal være der jeg er. Og dit jeg går, vet dere veien.»

Tomas sier til ham: «Herre, vi vet ikke hvor du går hen. Hvordan kan vi da vite veien?» Jesus sier: «Jeg er veien, sannheten og livet. Ingen kommer til Faderen uten ved meg.» **Joh 14,1-6**

Jeg har gledet meg veldig til denne dagen. Og jeg har gledet meg til å få ha denne dagen akkurat her, i Hedrum kirke. Dette er et rom jeg har vært mye i. Og nå står jeg her som prest, og jeg skal preke over en av de fineste tekstene jeg vet om, som blant annet sier at vi ikke skal la hjertet bli grepet av angst.

Men det har jeg gjort mange ganger, og jeg gjør det fortsatt stadig vekk. Jeg er ikke aleine om å stadig kjenne på angst og bekymring. Angst er noe alle kjenner på i livet, i større eller mindre grad. Noe av angsten er berettiget, men det er også mange som opplever at angst og bekymring kan ta over livet. Jeg tror ikke det er helt uvanlig at mennesker kjenner på en angst som bunner i en frykt for å ikke være bra nok. For å ikke passe inn, eller ikke høre til et sted. Angst for å være alene. Vi snakker ofte om at dette er noe barn og ungdom kan kjenne på, men jeg tror det gjelder for oss alle, uavhengig av alder. Det gjelder barn som ikke vil bli holdt utenfor leken, og det gjelder eldre som sitter ensomme i en omsorgsbolig. Vi vil være del av et fellesskap, vi vil være av betydning, og vi vil at det skal være rom for den vi er. Jeg føler meg heldig som tidlig i livet opplevde å høre hjemme flere steder. Jeg har hatt en familie og et hjem. Jeg har også hatt opptil flere andre steder jeg har kalt for «mitt andre hjem». Denne kirka er et av dem. Bedehuset vi skal til etterpå er et annet. Men ikke alle opplever å finne slike fellesskap, slike hjem. Slike trygge rom å høre hjemme i.

Forrige uke gjorde dokumentarserien «Det hvite sinnet» på TV2 dypt inntrykk på meg. Her møter vi flere menn hovedsakelig, som jeg mistenker at har plundret litt med nettopp det å finne et sted hvor det er rom for dem, før de plutselig finner dette stedet i et nynazistisk miljø. Og vi både ser og hører om samme fenomen i andre sammenhenger. Ensomme mennesker som finner et hjem i sekter, eller ungdommer som finner trygghet i en kriminell gjeng. Det er dessverre ikke helt uvanlig at ensomme mennesker som mangler fellesskap ender opp i slike destruktive sammenhenger. I disse miljøene får de ikke bare et fellesskap og et rom å høre hjemme i, de får også servert en sannhet. Noe å bygge livet på. Jeg tror at både det å ha et sted å høre til, og en sannhet å bygge livet på, er ting vi trenger å ha på plass for at livet skal oppleves meningsfylt. Mange føler at de får nettopp det når de finner tilhørighet i sekter eller andre mer eller mindre lukkede grupper. Det er bare det at sannheten som tilbys her er skvær gæren. Og selv om mennesker opplever at de blir del av et fellesskap hvor det er rom for dem, er ikke dette nødvendigvis rom det er godt å være i i lengden. De er ikke bygget på en sann sannhet. Det som her sies å være sannheten er ikke noe som setter fri. Som bygger opp og gir liv.

Det finnes bare en sannhet som gir liv. Som virkelig er sann. Som lar oss bli født på ny, og som også gir liv og rom etter døden. Jesus er veien, sannheten og livet.

En gang var det disiplene som satt og hørte Jesus si ordene som er gjengitt i Johannesevangeliet. Peter, Andreas, Johannes, Filip, Bartolomeus, Tomas, Matteus, Simon, Jakob x2 og Judas x2. 12 veldig ulike menn som Jesus hadde kalt. Jesus fortalte dem at det var rom for akkurat dem. Det var rom for Tomas, en skeptiker som stadig tvilte, og som ikke kjøpte alt med en gang. Det var rom for Jakob og Johannes, brødrene som ble kalt

tordensønnene, enten fordi de var ivrige og pågående, eller kanskje fordi de kranglet mye, det hender jo brødre gjør det. Det var rom for Peter, som jeg får inntrykk av at hadde litt dårlig impuls kontroll, for han både sa og gjorde mye rart. Jesus hadde rom for alle dem. Og han har rom for alle oss. Rom for alle våre styrker og kvaliteter, men også for våre feil og svakheter.

At Guds hus har mange rom, betyr at huset er svært. Og jeg tror egentlig det er det som er Jesu poeng her, ikke hvor mange enkeltrom huset har, men hvor mange det er plass til. Vi skal få være sammen, på samme sted. Sammen med Jesus, men også med hverandre. Vi er en familie. Jeg skulle ønske vi var litt flinkere til å huske på det, og jeg skulle ønske at vi litt oftere kunne komme ut av våre egne rom, kanskje rive ned veggene til og med, mellom kirkerom og bedehusrom, og være enige om at vi er enige om det viktigste. Gud er alles far, og vi er alle søsken. Jeg er veldig glad i ordet og begrepet raushet. Det er et begrep som både kan misforstås og misbrukes, men i ordets rette forstand er det noe helt fantastisk. Å være raus er å være nådig. Gud er raus, han er nådig og han kaller også oss til å være det. Til å lage rom, for de utstøtte og ensomme, og også for de vi ikke liker kjempemye, eller de vi er uenige med. Vi har så lett for å snakke om meg eller vi, og «de andre». De vi ser på som annerledes eller de vi ikke synes at passer inn. Vi bygger murer og vegger som skiller oss. Men Jesus gjør det helt motsatte. Jeg har i likhet med mange andre blitt veldig glad i Nadia Bolz-Weber, en amerikansk prest, og hennes bøker. Bolz-Weber er tidligere alkoholiker og rusmisbruker, og har ifølge henne selv et språk som passer bedre for en lastebilsjåfør enn en prest, men det var allikevel prest hun ble, om ikke en helt A4-prest. Hun er et forbilde når det kommer til å inkludere mennesker som ikke er helt A4-kirkegjengere, eller A4-mennesker i det hele tatt. I en av bøkene deler hun en kommentar hun en gang fikk av sin daværende mann: «Nadia, det som er så bedritent, er at hver gang vi trekker opp en strek mellom oss og andre, så er Jesus alltid på den andre sida av den.»

...

Den gangen Jesus satt og talte til disiplene hadde de enda ikke forstått det, men de var sammen med Jesus for siste gang før han ble arrestert og senere korsfestet. Jesus fortalte dem at han skulle et sted hvor de ikke kunne følge etter. Ikke før senere. Denne beskjeden var vond for disiplene. De var allerede i en presset og stressende situasjon. Det var uro rundt Jesus, og disiplene ante nok at noe var på gang, uten at de helt skjønnte hva. Kanskje fryktet de også for egne liv. Og midt oppi denne urolige situasjonen kunngjorde Jesus at han skulle reise fra dem. Jeg vil tro at de ble sittende med mange spørsmål. Hvordan kunne Jesus dra fra dem nå når alt dette stod på? Og hvor skulle han egentlig? Hadde ikke Jesus kommet for å redde verden? Det er da Jesus sier: «La ikke hjertet bli grepet av angst. Tro på Gud og tro på meg!» «Jeg ER veien, sannheten og livet».

Disiplene fikk altså beskjed om å ikke la hjertet bli grepet av angst, men det gikk ikke et døgn en gang, og så var de livredde. Med god grunn egentlig. Jesus ble arrestert, torturert og drept. Han døde. Han de hadde viet livet til, sannheten de hadde viet livet til, var død. Hvem som helst blir fylt av angst i en slik situasjon. Vi kan også oppleve å bli fylt av angst gang på gang, selv om vi vet at Jesus stod opp fra døden. Selv om vi vet at det er rom for oss, og selv om vi vet at Gud er sammen med oss. Det føles ikke alltid sånn. Det er viktig å sette ord på at det fint går an å være både frelst, glad og fri, og samtidig fylt av angst. Livet kan være vanskelig. Man kan lure på hvor Gud blir av, hvorfor han ikke griper inn. Jeg har lurt på det mange ganger. Hvorfor merker jeg ikke mer til Gud i livet? Hvorfor griper han ikke inn i lidelsen, demper angsten? Slike spørsmål får vi sjeldent gode svar på, og det vil alltid være ting i livet

som kan bekymre oss over. Men er det en ting vi virkelig ikke trenger å ha angst for er at det vi er regnet med av Gud.

Etter at disiplene hadde gått i angst og fortvilelse over Jesu død, over det de trodde var sannhetens død, så fikk de erfare at Jesus vant over døden. Sannheten var ikke død allikevel. De fikk møte Jesus igjen, og senere steg han opp til himmelen. Igjen fikk disiplene oppleve at Jesus ikke var der sammen med dem. Men denne gangen tok de Jesu ord på alvor. De var redde innimellom, og opplevde sikkert angst både titt og ofte, men de trodde på Gud, og de trodde at Jesus ville holde det han hadde lovet, at han snart ville komme tilbake for å hente dem til seg. De tok det så på alvor at de satte i gang med forberedelser med en gang. De drog ut for å dele det gode budskapet om at Jesus skulle komme igjen med frelse for hele verden, og at han var i ferd med å gjøre i stand rom. Rom for alle.

Budskapet disiplene gikk ut med er også jeg og dere kalt til å formidle videre. Jesus er sannheten, veien og livet. Vi må leve livet med all den angst og alle de plager det innebærer, men vi kan samtidig være trygge på at det som er vanskelig skal ta slutt. Vi trenger ikke ha angst for døden. Det finnes en vei som fører fram til liv og fellesskap. Det finnes rom for oss alle, og det finnes håp.

Ære være Faderen og Sønnen og Den hellige ånd som var, er og blir en sann Gud fra evighet og til evighet. Amen.